

Sy-li spěwaš,
Pilnje džětaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželiske kopjeno. •

Wudawa so kóždy šoboty w Esmlerjez knihiczišcezejni a płaczi šchtwortlětnje 15.— hr.

Čstomibi.

2. Tim. 2, 8.

Čstomibi! — je mjeno dženznišcheje njedzele po jeje starozyrkwinskim sawodze s 31. psalma: „Budź mi bylina skala a twjerdy hród, so by mje šchowal! Pšichetož ty by moja skala a mój hród, a twojeho mjena dla chyzł ty mje wodžicz a wjesicz.“ — S njej pšched durjemi do póstneho čaša stejimy, do kotrehož s pšichodnej tak mjenowanej časnej hrjedu sastupimy. A nad tute durje staji dženznišche starozyrkwinske sczenje sa napřimo: „Slaj, my džemy horje do Jerusalema, a wschitko budže dokonjane, šchtož pišane je pšches profetow wo čłowškim hynu. Pšichetož wón budže podaty póhanam, a budža wuřměšchany a hanjenty a sapluwany, a woni budža jeho krjudowacz a moricz, a na třeci džeń budže wón sašo stanycz“ (Luk. 10, 31—33). — Pšches čerpcjenje a hmjercz na šchizju wjedže čžer do krafnosče! — Tekst džě wschěch njedžel póstneho čaša je to słowo wo šchizju, wo kotrymž japoschtol Pawol šwědčzi, so je hluposcz tym, kiž šhubjeni budža. Nam pak, kiž my šbóžni budžemy, je wono Boža móž (1. Kor. 1, 18). — Wsmimy džě sa tekstne słowo tu dženzka to japoschtolšte napominanje: „Měj we pomjatkú Jesom Šhrysta“, teho šchizowaneho! a dajmy šej wotmošiw na dwoje tole praschjenje: 1. W kajkim pomjatkú a 2. hdy abo tak dohó?*

1. Měj we pomjatkú Jesom Šhrysta, teho šchizowaneho! Praschamy šo: W kajkim pomjatkú? Wotmošwa rěka: W žanym krótkim, ale pšchez otrajnym. Wnosy šchesczenjo měnja, so je došč, hdyž w běhu póstneho čaša šej na čerpcjenje a

šchiz Šhrystušowu myšla a wo nim předomacz, spěwacz a rěczecz šlyšcha. Šdyž je potom póstny čaš nimo, je tež špominanje na šchizowaneho Jesuša pšchestało, tak so nělotši pšches žyłe lěto wjazy na to njespomnja a nihdy wjazy šo na čerpcjenje a hmjercz Šhrystušowu njedopomnja. — Ale ty, špravna duscha, měj tola wo njespšchestawazym a pšchezo trajnym pomjatkú štwojeho šchizowaneho Jesuša. — Džeń kóždy wsmi džěl čerpcjenja Šhrystušoweho pšched šo a pšchedstajej šebi něšchto s njeho š twojemu šbudženju a čžiw s tym to, šchtož s póstnym šhěrlyšchom tak čžasto špěwajšch: „Čžaf žiwjenja ja njebudu čže s mojej myšle pšcheczicz. Šaj, tebje, Bože jehnjatko, šchtož ty by sa mnu čžinišo, ja nihdy njesapomnju!“ Kóždy pjatk wo tydženju wošebje šbudžuj šwoju wutrobu š špominanju na hmjercz Jesom Šhrysta, so by jemu wutrobnje šo sa to džakowal, so je na tutym dnju šo sa tebje do hmjercze podal na hanibnym a bolostnym drjetwe šchizža, a šo by tvoje pšcheczšo bylo: Moja duscha wumřej hmjercze tuteho praweho a mój kónz budž, kajkiž kónz a hmjercz mojeho Jesuša na tutym dnju běšche. Pšchi kóždej špowjedži, hdyž š Božemu šblidu džesch, mašch pšchi tym wošebje na njeho špominacz a jeho čerpcjenje a hmjercz pšchi dostaczju sa tvoje hrěchi do hmjercze podateho čžěla a pšchelateje šwě šo dopomnicz. Šada tola twój Šbóžnik šam: „Šo čžinče š mojemu wopomnjenju!“ a šwjaty Pawol nam to wukladuje: My dyrbimy „jeho hmjercz pšchipotědacž, hacž wón pšchidže.“ — Šlej, tak budž a wštaš škomina- nje na šchizowaneho Jesuša niž krótko, ale pšchezotrajaze we tvojej wutrobje, so by wopravdže rěkašo:

„Šwój šchizž a mjeno krašne tu wo mojej wutrobi šo pšchezo šwěčzi jašne a tež mje šwošeli.“ —

* Šl. Š. Beč, Předomawške pšchednoschti. XVI.

Měj we pomjattu Jesom Ahrysta, teho fšchizowaneho! We tajkim pomjattu? Wotmolwa rětaj dale: Niz w pschirodnyh ale psches fšwj. ducha roškwětlenym. Róždy čłowjet ma mjes pschirodženymi mozami fšwojeje rošomneje dusche tež pomjatt, psches kotryž wěz, kotruž čzita a fšlyšchi, derje wobkhowacz móže. S tutym pschirodženym pomjattom nětk pschimnu tež njewěrjazy drje tón podawt čzěrpenja a fšmjercze Ahrystuškoweje, so jón po wšchěch wobstejnoščach w čzěrštwym pomnjeczu maju a tež póštně přědowanja dolhi čzaš w pomnjattu wobkhowaju. Ale wěrjazy ma Jesom Ahrysta, teho fšchizowaneho, we pomjattu psches fšwj. Ducha roškwětlenym. Sswj. Duch dyrbi čzi wutrobu a pomjatt wotewricz a roškwětlenej woczki póšnacza dacz, so by w tutym fšwětle hlubofo do potajnstwa čzěrpenja a fšmjercze Ahrystuškoweje pohladował a tak tošame po jeho jchě-rofoščzi a dolhoščzi, wyšokičzi a hlubofoščzi spóšnať. Sswj. Duch dyrbi twój rošom jaty wšacz pod poškuschnošć wěry, so psches jeho snutstomne fšwědčjenje by pschpadnyť tutemu potajnstwu wo fšchizowanym Jesušk, kotrež čzělny čzłowjet šapschijecz njemóže, dofelz je jemu hlupošč; pschetož wono ma duchownje šo fšudžic. Sswj. Duch dyrbi čzi Jesuška pschekraščnicz, so dopóšna-jesč, kať s nim wšcho mašč, Wujednarja, Ssrědnika a Šbóžnika ša čzaš a wěčnošč. — Njebudžichu-li čze wučžobnizy na fšwjatki fšwj. Ducha doštal, ščto budžechu s přědowanjom wo fšchizowa-nym Jesušk wuškutowali? — Duž čzyl tak šnjes Jesušk fšwo-jeho Ducha dacz do našch wutrobow a wěrne šezinicz to šlowo fšwojeho šlubjenja, kotrež je pschi fšwojim wotšalenju do čzěrpe-nja a fšmjercze fšwojim wěrjazym šawoštajit: „Ša čzju want teho Šroščtarja, fšwj. Ducha, pošlacz a tón šamy šmėje mje pschekrašč-nicz.“ —

Měj we pomjattu Jesom Ahrysta, teho fšchizowaneho! We šajkim pomjattu? Wotmolwa pošlednja rětaj: Niz w mornyh, ale žitwym pomjattu! Morny je pomjatt, hdyž šo wězy do-pomnišč a wo njej šlyščišč, ale bjesšapschijecza a bjes hnučza šo wutroba bjes šaczucza pschi wězy, na kotruž šo špomina, wo-štawa potom kať přjedy. Žiwy pať je pomjatt, hdyž psches špo-minanje na wěz šo nutrnje hnuješč a šapschinnješč, so psches to wošebje dwoje šlowne šaczucze šo šbudži: wješokošć abo šru-doba, lubošć abo hida. — Mějmy Jesom Ahrysta, teho fšchizo-waneho, tola w žitwym pomjattu, šo, kať čzasto na jeho fšchiz a fšmjercz špominamy, našcha wutroba šo by nutrnje hnutla, s lu-boščju k njemu šo šahorila, k džatej pscheczjwo njemu šo šbudžila a s wješelom a žadoščju k wopominanju jeho čzěrpenja šo na-pjelniť; — w žitwym pomjattu, so psches móz Ahrystuškoweje fšmjercze hřečej wotemrěwamy a temu žiwi šmy, kiž je ša naš wumrjet, a šo tak šo by tute žiwjenje, móz a žohnowanje we wu-trobje psches Ahrystuškowu fšmjercz šlodžiko! —

Měj we pomjattu Jesom Ahrysta teho fšchizowaneho! A to 2. hdy a kať dolho? Wotmolwa rěta: We fšwojim žitwym žiwjenju, o duscha! a pschi wšchěm čzěrpenju a šamej fšmjerczi! — Šapochtoť Pawoł praži wo fšchizowanym Jesušk, šo je wón nam šezinjeny wot Boša k mudroščzi a k prawdoščzi a k fšwoje-čenju a k wumožanju. Šať je wón nam wšcho, šo psches njeho a we nim Boša fšwojeho mišoščiweho Wótza šnajemy, šo jeho prawdošč našcha pycha, jeho fšwjatošč našcha radošč a dokonja-nošč a jeho wumoženje našche dobyče a žiwa nadžija je na psche-šrafšjenje we wěčnej šbóžnoščzi. — Měj jeho tehodla we po-mjattu tež we fšwojim čzěrpenju! Šať we čzěrpenju? Šo šebi pschi Ahrystušk hewať ničzo njewučžinišč dnyli fšchiz a čzěrpenje po jeho šamšnyh šlowach: Ščtóz mój wučžobniť byč čze, wšmi fšwój fšchiz na šo a pój ša mnu! Šať ma pola wěrneho fšchesczana rěšacz, kať pola Pawoła: Ša šym fšwětej

fšchizowanu a šwět mi. Šať dyrbi džě pola praweho fšchesczana rěšacz kať pola Dabita: Ša čzju to čzěrpicz a šwój ert njewote-wricz; ty šnježe, budžesh wšcho derje čzinič! — Šať w čzěrpe-nju? Šo s fšchizowanym Jesušk na šapšaczenje hladašč a šo šroščtuješč, šo džěl šmėješč na jeho kraščnoščzi. Pschetož Pawoł praži: Šeli šo s nim čzěrpiwy, budžemy tež s nim psche-šrafšjenj. —

Měj we pomjattu Jesom Ahrysta, teho pschizowaneho, a to tež wošebje we fšwojej fšmjerczi a mřeczju! Šdyž jasyť wjazy rěčecz njemóže, šo by potom jeno hišččze moť to šlowo šchepšacz: Šschizowanu Jesušk, špomň na mnje we fšwojim krales-štwje! Šdyž woczki woczěmnitej, šo tehdy wošo wutrobju by šnje-ša Jesuška widžalo na fšchizju w jeho fšmjertnej nušy po rjanhč šlowach šhěrluščja: „Daj, šo byč šroščtjnje widžat we fšwojej šlyščnoščzi, kať šy šo ša mnje bēdžit a wumrjet w fšwojej štwi!“ — Šdyž pomjatt šo pošhubjuje a wšchě nnyšle čzłowščeje wědy kať dym a mšla rošpšwmu, šo tehdy tola by špominanje na Ahryst. fšchiz mšodne a njehnute wotšalo! — Mašč-li tať we fšwojej fšmjerczi a mřeczju fšchizowaneho Jesuška we pomjattu, wobstejšč we fšwojim pošlednim fšmjertnym bēdženju, hdyž hřečhi a čzert-če nadpaduja. Pschetož ščto čze tehdy šatamacz, hdyž rjez mó-žesh: „Ahrystušk je tu, kiž wumrjet je, haj, hišččze wjazy, kiž je tež šbudženy, kotryž je na prawizy Božeje šastupuje naš.“ Mašč-li fšchizowaneho Jesuška w pomjattu, a duscha čze šo džě-licz wot čžeta, šapschinnješč we wěrje Ahrystuškowu fšchiz jaťo fšwój šij wandrowiši psches čžěmnny fšmjertny doť a špěwášč:

„Ša na tebe čzju hladač, čze džeržecz s wutrobu
a twuju pomož žadač, šo s tobu, Jesu, mru!“

— Šať měj jenat we pomjattu Jesuška Ahrystuška, teho fšchizowaneho a rjeku we wěrje:

„Njech šo šhubi žiwjenje a šo moja móz wšcha minje;
hdyž džě wšchitko k škóncženju, Jesuška ja njepušchěžu!“ —
Šamjeň.

1. Kor. 1, 18—25.

Šlowo wo fšchizju — wadžer k šbóžnoščzi.

Šłók: Daj Bóh, šo by šo radžik atd.

Čzaš šnowa poštny štaja
naš pod fšchiz šnješowu,
a wotšchew namataja
tam šwóžni hřešniwy;
wšchaf Wujednat našch woprowaf
šo ša naš je na fšchizju
a mēr nam warbowaf.

Šo čzěrpiť Bóži fšwjatny
je fšmjercz ša hřešnikow,
hdyž do čzěrpenja daty
bē ša jich hrošbnu doť,
— to špodžiwje je poššštwo
a šbóžne potajštwo,
kiž s fšchiza šlyšchi šo.

To fšwětej nablašnemu
je hlupošč najwjetšcha;
pať mudrošč wěrjazemu
je šlowo žiwjenja.
Bóh šam je tón pučz wušwolit,
šo wumoženje čzłowštwu
by mile poščizit.

Šať mudrošč mudrych šnicžit
šnješ mšo čzjwy je
a mēr a šbóžnošč ščicž k
nam, hdyž fšmjercz čzěrješče.

Móz Bóža šama wotšanje
to džiwne přědowanje,
šo w fšchizju šbóžnošč je. —

Wšcha mudrošč šwěta ženje
nam pomhacz njemóže;
ščtóz žada wumoženie,
njech mudrošč šapschinnje,
kiž wotšryta džě w fšchizju je
wšchaf čzłowštwu šhubjenemu
a dawa žiwjenje! —

Šłoj! mudrišcha je Bóža
tať hlupošč dnyli šwět;
šo w šlabošči džě šboža
nam Bóžej šlyšččzi šlěd;
we Ahrystušk Bóh wujednat
šam je šobu je čzłowštwu
a prawdošč jemu dať! —

Nětk pošnošč ščicža šboža
šo s fšchiza Šsrědnika,
hdyž lubošć dala Bóža
je čzłowštwu Šbóžnika.

— Pučz Wótz je wotewrit
do raja njebješeho,
nam šbóžnošč wobradžit.

Wotročk.

(Wotracožowanje.)

Sapocžachu se spěwom a modlitwu. Schtóž njewěri, so bo kastožy modla, njech so je woprascha a njech sa tym w Božim pišmje pyta. Za wěm zyle wěšće, so bo modla a bo Bohu, kiž je stwori, pošluchaja.

Potajkim: Sapocžachu se spěwom a modlitwu. Potom, hdyž běchu wšče wotmjelknyše, bu jim wosjewjene, so je čaž pschichol, Afriku wopušćezicž a so do stareje dominy wróćezicž. Mo so wuradžowacž wo tym, kotry džen a kotru hodžinu měše se wucžehnjenjom sapocžecž, a maja so sakonje postajicž, kač měše so na pucžowanju sadžeržecž.

Kastožy wukwolichu šebi jenohlóžnje se šwojeje šrijedžisny te staršche ja radžicželki a pošluchachu potom šměrom na nje.

Sutšje, hdyž ludžo přenjeho licža, šeže na to šwojane, so na městnje lětnych šthadžowanow šjednocžicž. Šotrež so šakondža, dyržba w Afrizy wróćo wostacž. Najprijedy polecžimy wysche wulzy rjaných krajnow, doniž njepšchilečimy k wulkej wodže. Tuta woda rěka morjo. Šladaježe na to, so wšchitke prawje hromadu wostanjecze tač, kaž budža rosdžělene, pschetož, šchtóž wróćo wostanje, njeje wěšty psched džiwjimi ptakami. Psched tyžaz kastožami boja so tež džiwje ptaki, tola jemu abo dwě špóžeraju.

Dolhož wysche rjaných krajnow lecžimy, dyrbieže prawje derje na pschikas šedžbowacž a husto a dolho šhromadnje wotpocžowacž. A byrnjež jich to hišćeže wjazy musčkow wokolo waš lětačo, nješměče so wobjěcž, so njebyšćeže psche tucžne a psche czežke byše. Šichi morju so šašo šhromadžimy a porucžimy so do Božej rukow, pschetož my mamy potom štrašchny pucž psched nami. Njewohladače ničžo druhe šhiba lutu wodu a šašo lutu wodu, njeje tam ničeho, na čimž by mohł wotpocžowacž. Wšchitko je do rukow našeho štworicžela date, tehodla pschelecža morjo jenož te kastožy, kotrež nam wot Boha date šašnje najpěšišcho dopjelnjeja a kotrež so najbóle modla. Tež nětkole čžemy so modlicž.“

Tač so modlachu a spěwachu a šhromadžisna bu škóncžena.

Najajtra běšchtej brjohaj wulkeje a rjaneje rěki zyle čžornaj. Najprijedy pschilecžachu što kastožow, potom tyžaz, potom pječžtyžaz, potom džekacžtyžaz, potom štotyžaz, — a potom bě jich to štelko, so je žadny čžłowjek njemóžesche licžicž. Še to napohlad kač wójško we wójnje! Mjes wójškom lětachu tam a šem šchěre kastožy a starachu so wo porjad. Buchu to wjednizy mjenowane Šechu pač mjes nimi tež běše kastožy, tač běše a čžište, so bo čži šdasche, so bo jich ženje njebě přjóch šemje dótknył. Še lětachu psche wšče wotdžělenja, napominachu k modlitwoje a k pošluchnosječi pschecžiwu šwojatemu štworicželej, tomu žiwemu Bohu. — Dofelž je to tež mjes kastožami hólzow a holzow, hrajachu hólzy mjes šobu, měrjachu šebi šchidleschka, šchtó měł najdlěžiče a mohł najšěpje lecžecž. Šowjedachu šebi mjes šobu: morjo pschelecžecž, to ničžo dale njeje. Šejnachu jedyn druheho, haj šapocžachu šamo, so bicž, so bychu špóšnale, kač by to we wojožowanju i džiwimi ptakami byšo.

„Wostaježe to“, napominasche stara šchěra wjedniza, „wy wšchał njetriebacže wojozacž, Bóh budže sa waš wojozacž, my triebamy jenož so modlicž a wěricž a lecžecž. Wyšćeže-li čžyli k šoždym rubježnym ptakom wojozacž, njebyšćeže ženje hacž k wotšknjenemu šónzej dóchli.

Šolzy pač šebi mjes šobu powjedachu, šajku šuknicžku šožda ma, šotra by była najpěšnišcho čžekane, šotra mjes nimi by měša najrješišchi lažč, najdlěžšche wlecženje šady so.

Šeša kastožy pschilecža k nim a rjekny se wšchej šhutonšću: „Wyšćeže šebi na Boha a na dolhi pucž! Rjanošć waš njemóže psched šahubjenjom wukhowacž, a hdyž jena k waš do morja padnje, šahinje k wšchej šwojeje rjanošću.

(Wotracožowanje.)

Dopiš k Budeštez.

Wutrobny džak!

Dotalny dolholětny wudawač „Mišionišeho póšča“ a „Pschedženaka“, šnjes šarač Šichžan k Šodžija, je šwoje wulzy žohnowane špišacželške džělo ša našch šerbški lud šložil a praji wo čžišle 22 „Šerbškich Nowin“ šwojim čžitarjam „Božemje“. Šaž džakowni čžitarjo k W. wo Nowinje wosjewja, je jich tuto Božemje hluboko hnušo, naš pač, kiž šmy špišacžela šastonšy bratšja, naš je powjescž naštróžika a se šrudobu napjelnika. Šako běchmy psched krótkim nimale wšchitzy šerbšy ewangelišy dušchowni ša wažne wuradžowanja šhromadženi, mječachmy nadžiju, so šo našchmu drohemu bratrej nalemjena móž bórny šašo šylni. Nětko šhonimy, so šo to pjero, kiž je naš, se žadneje wustojnoježu wjedžene, se šwojimi špišami psches dolhe lěta powucžowato, natwarjowato, šwojekelato, šahorjato, wjazy pišacž njemóže. Šo je nam wutrobne žel. Šěmy, šchto šmy na špišacželu měli. Wutrobnemu džakej tamnych čžitarjow k W. šo tehodla wěšće našch žyly ewangeliški lud, kač daloko je šebi wóžow pobožnosč a narodnu šwěrnosč šakhowat, pschisamšnje, wošebje pač tež my, špišacžela šastojnišy bratšja. —

„Mišioniški Šošol“! Šelko žohnowanja je k njeho psches dolhe lětdžekati ša našch lud wukhadžalo! Drohotne poklady ša pošhlnjenje wěry a šbudženje narodneho ducha šhowaju wo šebi štare a nowe lětniši póšča. Špominam na šwěrneho Šserba k Wulkich Debšez, kiž by rad na njedželškim popošdnju někotrych wěrjaznych pschecželow k šebi pscheprošnył a je jim mjes druhim wošebje tež natwarjaze nastawki k Miš. pošča čžital. Nětko je dawno na Božej prawdže, ale pošol rěči dale k nam. Še čžakami šo pošol nimale wo šoždym ewangeliškim šerbškim domje čžitashce. Dželacžerjam pjero k ruki padny, ale druiš šastupichu a džělachu ša našch lud. Ša mnje wo šštwje se šeženy dele hlada wobras šwěrneho nana. Šón bě tež psches 20 lěš wudawač Miš. pošča. Škóncžnje bě jeho Boža rucžka šajala. Šětar jemu wšcho duchowne džělo šakaja, ale lědma bě šětar durje šacžinił, pschimasche hižo šašo ša pjerom. Šakle šmjercž je jemu pjero k ruki wšaka. Šako wóčžo šašdželi, bě manuškript ša pošol hišćeže ša dwaj mječazaj do přědka hotomy a jenož powjescže se Šserbow mječachu šo hišćeže pschisajicž. Šo krótkich lětach je po nim šnjes šarač Šichžan redaktorštw pschewšal.

Pschede nimu čžiška póšča je šašdženeho lěta leža. Šaž Boži jandžel je špišacželej nowe lěto. Džěčo jo wjekšele bjese wšcheho štracha štrawi, mlodženz jo radostnje wita, so by wo nim wuknył a do přědka pschichol, bohaty šo wo njewěštnym čžaku štara wo šwoje šubla, wo kotrymž wšcho pada, šhudny šo prascha ša drohim wšchědnym šhlěbom a drožšchej draštu, šhorj wo šwojich bolosčach wo nješparnej nožy šhbesterske šwony šwonicz šhlyšchi: Šač pschisadža nowe lěto do šarosežow a šhlyšow, do wjekšela a šrudobny, ale jandžel Boži čže byčž ša wšchěch, kiž wot Boha pschisidže a k Bohu čže wjescž. — Šóštny čžak šo bliži. Špišacžel pošča do šašdženych čžakow wróćo hlada. Šóštny čžak bě něhdy wošebje tež mjes Šserbami žyle bjese wšchěch šwětnych wjekšelow. Šěrjazy k wulkim šchiznoscheryjom wo duchu a k modlitwami čžehnjechu na martrownu hórku. Nětko je hinač. Šyršwoje prošdne, šorcžny pošne, štari šradaja, mlodži šo wjekšela a potom wšchitzy

fydhuja, so je na hčwěcže hórje s kóždym dnjom. Spišaczel próbny a napomina k czichosczi, pofucze, modlitwoje! — Naléczo do herb-
fkeho kraja saczebnje. Pošol jo wita:

Budž nam wšchitkim lubje powitane,
Kwětkow, stwjelzow počne naléczo!
Daj roscz wšchemu, so b'dže sastarane
W jnnyje tež najkhušche džěcžatko! —

Stwony rjenšcho swonja. Palmow njeđzela tu je. Klincžcže, swony, do kraja, klincžcže horje do njebja!

Wkódži cžahnu k woltarzej,
Eslubicž hčwěru Ebóžnikěj.
Boži schit jej wuproscha
A ho jemu dowěrja! —

Tak naš póšol psches žyly lěto pschewodža. Jeho wošebity nadawł pak je a wostanje, kaž hižo jeho mjeno wobkhwědčža, našchemu luděj cžoplu wutrobu sa hčwajate mižionstwo sđžeržecž. Pschězo s nowa je pošol nam wo bėdach a duchownych nusach póhanskich ludow powjedal. Tak hušto hčmy se spišaczelom w duchu khodžili pod palmami indiskimi, hčžez našchi mižionarojo džělachu a pod horžny afrikanškim klónzom, hčžez nětko přeni mižionarojo na hčwoje hčwblisčěža ho sažo wrócža. Sđžyž wšcha mjewěra našcheho cžaba tola našchemu luděj njeje luboscž sa hčwajate mižionstwo s wutroby wutorhnyčž móhka, pošol a jeho spišaczel je nam tutu luboscž sđžeržecž pomhał a to na přenim měscže. — A niz jenuž to! Kětko lubošnych pschikladow, krašnych ilustracijow sa Bože kasnje, dopokasow sa móž Božeho hčowa tež hišcže w našchim liwkim cžahu, kětko natwarjazhych powucženjow sa dom a džěcži a staršich je pošol nam podal! A hčdy a hčže njeby pošol psches hčwojeho lubeho spišacžela tež był napjelny s narodnym, herbškim duchom? Horža luboscž, kaž sa džětko Božeho kralestwa, tak tež sa našch herbški lud je jeho pjero wodžila.

Knjes farač Klhizan bė s dobom tež na wšchě 30 lět wudawał „Pšchedženata“. Sčtó njeby jeho wopradowže klasiške sawodne nastawki w protyžy snal, we kotrychž naš kóžde lěto se hčwojim pschecželnym „Pomhaj Bóh“ strowjesche. Tu je jednora ludowa rěcž, tu hč našhonjenja s našcheho cžaba, tu hč hčowa, kotrychž mozy ho ničtó s lohka wuwinyčž njemóže! Tu je horža narodna luboscž! Tu w „Pšchedženatu“ pósnajemy rjanoscž ródneje, herbškeje semje, lubošnosčž a bohatoščž macžernejje rěcže! Tu twari ho herbški dom na starych, swlunych stěpach wěry; a hčwěry, cžisteho, ponížneho jnnyhčlěny a hčwójbnejje luboscže, na kotrychž hč hčbi našchi wótzojo hčwoje domy a semjke a wěcžne sbože twarili. S tamnymi cžitarjemi s W. chžyli ho přichěcž, sčtó budže pschichodnje tak lubošnje herbški lud sa nowe lěto póstrowjecž se hčwojim Pomhaj Bóh?

Redaktorstwo Mliž. Póžla je knjes farač Mikela-Malešchanški pschewšal s najmjějšcha sa bližšchi cžab. Jemu a jeho hčobu-
džělacžerzej, knjesej fararzej Wrošafej-Lupjanskemu, pschějemy se wutroby Bože žohnowanje sa wažny nadawł, dotalnemu wudawarzej pak, kiž dawno hišcže žadny wužluzeny veteran njeje, ale wot kotrehož niz s cžłowjeskej, ale s Božej pomozu ho wjele-
dalscheho džěla nadžijamy, pschitwołamy: Saplacž Bóh wšchu dolholětnu hčwěru, wšchu horžu luboscž sa herbški dom a kraj, sa žyrkej a Boži raj!

Zyrkej a stat.

Pos lěta dolho je sakike knježerstwo khowalo roshčudjenje, kotrež je w juliju sańdženeho lěta Lipsčanska fakulta prawišnikow knježerstwu pschepodala wo pjenježnych praschenjach mjes statom a žyrkwoju. Sčtyri praschenja bė sakike knježerstwo fakul-

cže — to hč sjednocženi wuczerjo abo profesorojo prawa pschi Lipsčanskej unwersicže — pschepodalo, se wšchěmi sčtyrjomi ho praschěsche sa tym, tak ho to ma mjes statom a žyrkwoju, wošebje w tym, sčtož mēł stat žyrkwi placžicž. Na wšchě sčtyri wotmowjenja hč prawišnizy abo juristojo po dolhim wuradžowanju a pruhowanju tak wotmowili, so hč žadanja žyrkwoje na prawo satožene a so ma tuž stat je dopjelnicž. S tehole je tež srosunicž, so je ho stat dlit, tutu wotmowtu luděj a žyrkwi wosjewicž. A tola je minister Klejner w hčejmje prajil, so ho njemóže tutomu roshčudej pschijamknyčž! — W tu hčwili je tuta žyly wěž psched hčospodarškim wubjerkom hčejma. Ssměny wěstu nadžiju mēčž, so ho wěž bórny tak sraduje, so žyrkej dostanje, sčtož durbjeicže hižo wot 1919 hčem dostawacž. Abó pschězo hišcže niz?!

Dopiš.

Na pólědnjej stronje loni na Michala wudateje Homeroweje i herbšcženeje Ilijady stoji tole: „Sđželenje (po naležnem pschěžu nětotrych pschecželow podate).“ A tam pod A. cž. 5 rěka:

Stawina cžerpjenja a pschekrašnjenja našcheho Knjesa a Sbožnika Jesom Khrysta wo hčwiatnych 4 sčženjach. Scharmowana roshčawa po staroklasiskej mēje. Podal farač emr. M. Urban — pod hčškom:

Hłubokočž, wšchoscž hč! ho wotewrja cžłowštwu, hčžez Jesuž do hčmjercže podawšchi ho žiwjenje posticžuje. —

Tale (nimale 7 liwow = 108 stron wobhahuzo) knižka — psched nětko 15 lětami wudata — bu psches ewang. duchowny do Eserbow po wjazoroch stach roshčěrjena. — S jeje wylneho nalk da ho pak na sčadže hišcže wjazore džěkatki namakara — wužine, pobožne, pschichodne cžitanje sa póstny a jutrowny cžab. —

Duž budž na pschěnu knižku tu snowa dopomnjene! — Dostacž je w kłamach Ssmolerjež knihańje (w „Eserbškim Domje“) w Budyščinje abo tež pola wudawarja w Khrostawje. —

Li (3) hčwony — wopradowže najhčwadnišcha placžisna — by (po něcžišchem „licžerškem flucžu“ w knihiwštwje) do wójny wucžinika $\frac{300}{700} = \frac{3}{7}$ pjenježla! A chželi-li knihu pschecžitawšchi ju jako staru papjeru pschedacž, dostanješch sa nju dženska wjetichu položju w hotowych pjenjesach wróczo! —

Eserbja, duž cžitarcže tola, sčtož posticža Wam ho tak tunjo! Cžitarjam žohnowacž wšchal bjes d wěla budže to Bóh. —

M. U.

S bliska a s daloka.

— Eserbška předaška konferenca. Póndželi, 12. mašeho rózka, směje hčowna herbška předaška konferenca dop. $\frac{1}{2}$ 10 hodž. shromadžisnu. Próby ho, so bychu ho se wšchěch wošadow placžisny sa kasualije hčobu pschijněske. Sđže ho shromadžisna wotmēla, ho shoni w Eserbškim Domje.

Biblija — cžab — cžłowjek.

Wožny tydžen wot 18. februara hčaz do 24. februara.

Póstny cžab.

18. **Invocabit.** Mat. 16, 21—26. — Rh. 246. — Matth. 1.
19. **póndžela.** 1. Mójš. 3, 1—19. — Rh. 204. — Matth. 2.
20. **wutora.** 1. Mójš. 4, 1—16. — Rh. 203. — Matth. 3.
21. **brjeda.** 1. Mójš. 6. — Rh. 271. — Matth. 4.
22. **sčtwórtk.** 1. Mójš. 7, 17—8, 4. — Rh. 202. — Matth. 5, 1—26.
23. **pjatt.** 1. Mójš. 8, 15—22. — Rh. 201. — Matth. 5, 27—48.
24. **hčobota.** 1. Mójš. 9. — Rh. 192. — Matth. 6, 1—23.

Samowity redaktor: farač Wyracž w Mošacžicach.

Cžisčez Ssmolerjež knihu žisčětrnje a knihańje, sap. družstwo s wobmj. rukowanjom w Budyščinje.